

ת"פ 60080/10/17 - מדינת ישראל, תביעות ש"י ותביעות ירושלים נגד שירה גולן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 60080-10-17 מדינת ישראל נ' גולן
ת"פ 6739-09-18 מדינת ישראל נ' גולן

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	תביעות ש"י ותביעות ירושלים
	נגד
	שירה גולן
המאשימה	
הנאשמת	ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי

גזר דין

כתב האישום בתיק הראשון (ת"פ 60080-10-17)

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**). מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 15.6.2017 בסמוך לשעה 11:00, במהלך שיחת טלפון של הנאשמת עם המתלונן ועל רקע מסקנותיה כי המשטרה אינה מטפלת כיאות בתלונה שהגישה הנאשמת, איימה הנאשמת בפגיעה שלא כדין בגופו או בפרנסתו של קצין המשטרה שחר מחסומי (להלן - **מחסומי**) בכך שאמרה לו: "אני הולכת להרים אותך על טיל, זה הסוף שלך, אני מכירה אותך, את אשתך ואת ילדיך", וזאת עשתה בכוונה להפחיד או להקניט את המתלונן.

מהלך הדיון

ביום 2.1.2019, לאחר שמיעת ראיות בתיק, הרשעתי את הנאשמת במיוחס לה, למעט האמירה "זה הסוף שלך". בתום הדיון ביקש הסניגור, והמאשימה לא התנגדה, לשלוח את הנאשמת לשירות המבחן לקבלת תסקיר שיבחן את שאלת אפשרות ביטול הרשעתה, תוך שהמדינה עתרה להותיר את ההרשעה על כנה, ולהטיל על הנאשמת מאסר על-תנאי וקנס.

צירוף תיק נוסף

ביום 9.7.2019 צירפה הנאשמת תיק נוסף - ת"פ 6739-09-18 (להלן - **התיק הנוסף**), הודתה בכתב האישום והורשעה בגינו. הדיון נדחה לצורך השלמת מלאכתו של שירות המבחן. יצוין, כי המאשימה ביקשה לשלוח את הנאשמת לממונה על עבודות השירות בשל מכלול התיקים, אך השהיתי החלטה בעניין זה עד לקבלת התסקיר שיתייחס לשני התיקים.

כתב האישום בתיק הנוסף

מעובדות כתב האישום עולה, כי הנאשמת שהתה בבית החולים לצד מיטת אביה החולה וסעדה אותו. היא דרשה מרופאה (להלן - **המתלוננת**) להעביר את אביה למחלקה סיעודית, ואם הדבר לא ייעשה, היא תיפנה למשרד הבריאות ותדאג כי רישיונה של המתלוננת יישלל, והיא לא תוכל להמשיך לעבוד בבית החולים. לאחר שהמתלוננת התייעצה עם מנהלת המחלקה, שבה ושוחחה עם הנאשמת. הנאשמת שבה על דבריה, תלשה את תג הזיהוי של המתלוננת, והכתה באמצעותו את המתלוננת בלחיה תוך שהיא גורמת לה לאדמומיות. בגין כך הודתה והורשעה בביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק.

תסקירי שירות המבחן

מהתסקיר הראשון שהוגש עולה, כי הנאשמת, כבת 45, גרושה ואם לבת כבת 23. היא סיימה 12 שנות לימוד ושירתה שירות צבאי סדיר ובמשך כ-18 שנים עבדה לפרנסתה כמזכירה רפואית, עד אשר פוטרה, למרבה הצער, ככל הנראה בשל משבר אישי ותפקודי אליו נקלעה. היא התייתמה מאביה לפני כשנתיים, והדבר הוביל למשבר אישי ומשפחתי קשה, נוסף למשבר הכלכלי אליו נקלעה הנאשמת לאחר גירושה, והפסקת תשלומי המזונות מצד הגרוש, ברבות הזמן. אין בעברה של הנאשמת הרשעות קודמות, אך שירות המבחן עמד על כך שהוגש נגד הנאשמת בשנת 2018 כתב אישום נוסף הנוגע לעבירת אלימות כלפי עובד ציבור (התיק הנוסף). אשר לנטילת אחריות לביצוע העבירה, שירות המבחן ציין, כי הנאשמת מכחישה את המיוחס לה על-פי כתב האישום, והיא תלתה את נסיבות המקרה בנסיבותיה המשפחתיות, בהתנהגות בני המשפחה והמשברים שפקדו אותה באותה עת ממש, שעה שאביה היה על ערש דווי. שירות המבחן נתן משקל לנסיבות המתוארות, למאפייניה האישיותיים של הנאשמת, הנעדרת דפוסי עברייניים, לעובדה ששמרה על יציבות תעסוקתית ותפקודית לאורך שנים, ולהערכה, כי הנאשמת חוותה את ההליך הפלילי באופן טראומתי. שירות המבחן הביע הבנה לעמדתה של הנאשמת ביחס לעבירה, ואת חוסר נכונותה לשאת בכל עונש בגינה. השירות נתן דעתו לאפשרות של ביטול הרשעה, אך נמנע מאמירה חיובית או שלילית בעניין זה, תוך שהמליץ, שככל שתבוטל ההרשעה, מן הראוי לשקול הטלת עונש מוחשי-חינוכי בדמות של"ץ בהיקף מינימלי של 60 שעות.

מהתסקיר המשלים שהוגש בעניין שני התיקים גם יחד, עולה, כי הנאשמת חווה את מות אביה כחוויה קשה ומתמשכת. אשר לעבירה נשוא התיק הנוסף, נטלה אחריות חלקית וטענה כי ביקשה מהמתלוננת להזדהות, וכשזו הציגה את התג שלה, חוותה זו הנאשמת כמחווה תוקפנית והרחיקה את התג מפניה שלה, כשהתג פגע, בהיעדר כוונה, בפני המתלוננת. הנאשמת הכחישה כוונה אלימה, אך הכירה בכך שהסלימה את מצב הדברים באותו אירוע.

שירות המבחן עמד על כך ששני האירועים נשוא שני התיקים התרחשו בתקופה סמוכה, והם סובבים סביב המשבר הבריאותי של אבי הנאשמת, והמשבר המשפחתי שנלווה לו, אשר הובילו את הנאשמת לשיאו של משבר, שבו חשה חוסר שליטה וחוסר אונים, שהתבטאו בהתפרצויותיה.

שירות המבחן סבר, שבשל נטילת האחריות החלקית וחוסר כל נכונות לשאת בעונש מסוג של"ץ, יש מקום להטיל על הנאשמת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים, כביטוי לפסול שבמעשים.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, המאשימה סבורה כי יש להטיל על הנאשמת מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים לנוכח טיב המעשים בשתי הזדמנויות, וממצאי התסקיר שאינם פועלים לטובתה לעניין נטילת אחריות. כמו כן עתרה להטיל מאסר מותנה ופיצוי.

מאידך, הסניגור תיאר בהרחבה עד כמה הנאשמת חווה את ההליך המשפטי כהליך קשה ומרתיע, היא חוששת מהיוודע עצם קיומו, ומורתעת ממנו. עוד אמר, כי הנאשמת ביצעה את המעשים במועדים סמוכים, בשיא משבר אישי קשה שבו הייתה נתונה. הוא עמד על אופיה, כפי שבית המשפט הספיק להכירה, וסבר, כי בשל צורת התבטאותה הייחודית, התקבל אצל שירות המבחן הרושם שהתקבל. במכלול הנסיבות סבר הסניגור כי ניתן להסתפק בעצם הרשעתה, הטלת מאסר מותנה ולכל היותר פיצוי.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - הנאשמת איימה על קצין משטרה ורמזה על פגיעה אפשרית בבני ביתו. איומים כלפי הזולת הם מעשה פוגעני שנועד להפחיד ולהרתיע אדם, ובכך לשלול ממנו את האוטונומיה שלו ואת תחושת ביטחונו העצמי והאישי. כאשר העבירה מבוצעת כלפי שליח ציבור, בעקבות מילוי תפקידו, נפגע גם ערך שלטון החוק וערך השמירה על שלומם של שלוחי שלטון החוק, האמונים על שמירת הסדר הציבורי והביטחון עבור הציבור כולו. על-כן, בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מבוטלת. ערכים מוגנים אלו נפגעו כפליים, שעה שבתיק הנוסף, הפנתה הנאשמת שעמה כלפי רופאה, גם היא עובדת ציבור, והכתה אותה כפי שתואר. בהקשר לעבירות מסוג זה נאמר כבר ברע"פ 7398/15 **רחמימוב נ' מ"י** (מיום 6.11.2015) (להלן - **עניין רחמימוב**):

"... יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית" (רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (2.8.2010); ראו גם: רע"פ 2450/15 אזרזר נ' מדינת ישראל (15.4.2015))." (פסקה 7).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם:

אשר לתיק הראשון - אין מדובר בעבירה מתוכננת אלא במעשה שבוצע בעידנא דריתחא; הנאשמת אחראית למעשה

באופן בלעדי, וכפי שעלה מעדותו של הקצין, דברי האיום הטרידו אותו ונתפסו אצלו כחריגים; מבחינה סובייקטיבית, הנאשמת חשה שנעשה לה עוול בטיפול בתלונתה, ועל כן "הוציאה קיטור". גם אם ניתן להבין את הרקע המשברי מאחורי האירוע, לא ניתן להצדיקו בשום צורה, בהתחשב בערכים המוגנים והפגיעה בהם, עליהם עמדת קודם לכן.

אשר לתיק הנוסף - גם כאן מדובר בפרץ רגשות שבא לידי ביטוי במעשה אלים ופסול, גם אם הגיע על רקע אותו משבר ואותו תסכול של הנאשמת, שאינם מהווים הצדקה למעשה הפסול; הנאשמת צריכה הייתה להימנע מן המעשה ולו הייתה שולטת בעצמה, יש להניח כי כך היה קורה. בפועל נגרם נזק למתלוננת כמתואר בכתב האישום, כאשר הנזק הפוטנציאלי נעוץ בחומרת תקיפתם של עובדי ציבור ובמיוחד עובדי שירותי רפואה, המקדישים לילות כימים למען הזולת, פגיעה שמשפיעה על איכות השירות והמוטיבציה לתת אותו לכלל הציבור.

מדיניות הענישה הנוהגת - אשר לתיק הראשון - עבירת איומים היא עבירה מסוג עוון שקבוע בצדה עונש של עד שלוש שנות מאסר. עבירת האיומים לעולם תימדד בהקשר הקונקרטי שבהם היא נעברה, ומגוון המצבים האפשרי הוא אינסופי - וכך גם מנעד הענישה. פעמים רבות, עבירת האיומים נלווית לעבירות אלימות משמעותיות יותר. לכן קשה למצוא פסיקה "מורת דרך" בנסיבות דומות. עם זאת, אפנה לרע"פ 4935/17 **סימנודיב נ' מ"י** (מיום 24.8.2017) שם דובר במקרה חמור הרבה יותר של 4 אישומים בעבירות איומים כלפי סגל בית סוהר. נקבע שם מתחם שבין חודש מאסר ל-18 חודשי מאסר ונגזרו על הנאשם שם 18 חודשי מאסר לנוכח חומרת הנסיבות. מכאן ניתן לגזור את החומרה שבה יש לראות איום כלפי נושא משרה ציבורית ברמה העקרונית, ומכאן יש לגזור לקולא בהתאם לנסיבותיו.

אשר לתיק הנוסף - ניתן להסתפק בענישה בשל"ץ או בהטלת עבודות שירות לתקופה קצרה, כעולה מהמקרים הבאים: ע"פ (נצרת) 19762-08-16 **בוהדנה נ' מ"י** (מיום 3.1.2017) שם נקבע מתחם שבית מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בגין מעשה של תקיפת שני פקחים בחכה, והנאשם נדון שם ל-5 חודשי מאסר בעבודות שירות; ברע"פ 7504/13 **הרצל נ' מ"י** (מיום 22.12.2013) אושר מתחם ענישה בין מאסר קצר ל-18 חודשי מאסר בגין תקיפת פקח חניה. שם נדון הנאשם ל-3 חודשי מאסר בפועל הואיל ולא התאים לריצוי עבודות שירות; **בעניין רחמימוב** שלעיל, אושר עונש של 4 חודשי מאסר בעבודות שירות לנאשם שתקף עובדת סוציאלית, על בסיס מתחם שבין חודשיים עד 8 חודשי מאסר לרבות בעבודות שירות.

מתחם הענישה - לפיכך, בתיק הראשון מתחם הענישה צריך לעמוד על בין מאסר על-תנאי ל-5 חודשי מאסר בנסיבות מקרנו. **בתיק הנוסף** צריך לעמוד המתחם על מאסר על-תנאי עד 7 חודשי מאסר לרבות בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: בתחילת ההליך עמדה על הפרק שאלת ביטול ההרשעה, אם כי הייתי מסופק לנוכח טיב העבירה. העונש המתאים בנסיבות העניין הוא של"ץ, ואולם אין התכנות לעונש כזה. עמדת המאשימה למאסר בפועל, ולא לעבודות שירות הנובעת מעמדת הנאשמת, יכולה להתקבל על הדעת, אך היא בלתי מדתית בנסיבות העניין. אינני יכול לדמין אפשרות של שליחת הנאשמת למאסר ממש בנסיבותיה, כפי שעמדתי עליהן קודם לכן; אין ספק, כפי שגם התרשמתי מהנאשמת בעת הדיון, היא חווה את ההליך הפלילי באופן טראומתי ובתחושה קשה של חוסר-צדק - זהו נזק משמעותי שרק הזמן ירפאו, אם בכלל, ויש לראותו בהקשר המשבר המתמשך

ממנו סובלת הנאשמת בחייה האישים בשנים האחרונות וגם כיום; הנאשמת עומדת על חפותה בתיק הראשון, וזוהי זכותה ואיני זוקף זאת לחובתה, אך גם לא לזכותה. לעומת זאת, בתיק הנוסף הנאשמת ממעטת מחומרת המעשים והדבר פועל לחובתה - עם זאת בדבריה לפני היא נטלה אחריות ואמרה שהיא מכירה בפסול שבמעשים. עם זאת, חזרה לתאר את ההקשר שבהם נעשו; הנאשמת היא אדם נורמטיבי שלמרות נסיבות חיים לא פשוטות, שמרה על תפקוד ברמה גבוהה לאורך שנים וגידלה בת שכיום בשנות העשרים לחייה ובתחילת לימודיה הגבוהים, כל זאת בכוחות עצמה. מכאן, שהמעשים בהם הורשעה, אינם מאפיינים אותה כלל, והם ביטוי למשבר האישי אליו נקלע, כפי שפורט לעיל.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות, ולנוכח עקרון הענישה האינדיבידואלית, יש למקם את הנאשמת בתחתית המתחמים שקבעתי. למדתי להכיר את הנאשמת כאשה חזקה מאוד, מצד אחד, שהגיעה כאמור להישגים אישים בחייה לאורך שנים של עמל למרות הקשיים. מצד שני, היא אוצרת בתוכה תסכולים רבים, אותם היא מתקשה לבטא ובהם מתקשה לשתף אחרים - ועל כך יש להצר. לטעמי, הנאשמת יכולה הייתה להיעזר בכליו של שירות המבחן בהקשר זה, לו הייתה נכונה לתת אמון, ולו במעט. עם זאת, איש איש לפי דרכו ולפי הבנתו. כך גם הענישה. עקרון האינדיבידואליות הוא עיקרון יסוד בתחום זה. התרשמותי החזקה ביותר מהנאשמת היא, כי היא חווה את ההליך הפלילי ככזה, שהותיר בה חותם מרתיע ובל יימחה. לכן, אני בטוח למדי, כי לא תשוב על מעשים דומים בעתיד. זהו מבחינתי, השיקול המכריע בגזירת העונש בתחתית המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם תעבור הנאשמת כל עבירת איומים ו/או אלימות כלפי עובד ציבור לרבות שוטרים, במשך שלוש שנים מהיום;
- ב. פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים בתיק. כל פיצוי ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.2019, וב-1 לכל חודש רציף ועוקב. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- ג. התחייבות בסך 3,000 ₪ שלא לעבור את עבירות התנאי שלעיל במשך שנתיים מהיום או 10 ימי מאסר תמורתה אם לא תיחתם. הובהר לנאשמת שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם תעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב אלול תשע"ט, 12 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.